

Filip a Natanael
Jan 1,43-51

1. čtení: Ž 139:1-6;13-18

kázání: Jan 1,43-51 Druhého dne se Ježíš rozhodl vydat na cestu do Galileje. Vyhledal Filipa a řekl mu: "Následuj mě!" Filip zase vyhledal Natanaela a řekl mu: "Nalezli jsme toho, o němž psal Mojžíš v Zákoně i proroci, Ježíše, syna Josefova z Nazareta."

Bratři a sestry

dnešní příběh z evangelia mě naplňuje otázkami. A čím víc o tom přemýšlím, tím víc otázek mi vyvstává. A tím zvláštnější a zmatenější mi to celé přijde. Tak prosím omluvte, pokud i to mé dnešní povídání bude trochu zvláštní a zmatené.

Ta první otázka, proč to Jan, evangelista, vůbec napsal? Proč mu stálo za to rozepisovat se v evangeliu o Božím synu taky o nějakém Filipovi a Natanaelovi? Janovo evangelium má asi dvacet stránek a mě teda napadá asi milion důležitějších věcí, kterými by měl půl stránky popsat, když se chce podělit o příběh Božího syna. Jan nám ani nesdělí kdy a kde se Ježíš narodil, neřekne ani slovo o prvních třiceti letech Ježíšova života. Zato mu hodně záleží, abychom znali názor nějakého Natanaela pod fíkem a jeho kamaráda Filipa.

Btaři a sestry, proč věříte v Ježíše? Chápu, že člověk věří v Boha, že věří v toho, který vše započal, který dává bytí smysl, který má být odpovědí na první i poslední otázky bytí. Ale proč někdo uvěří Ježíšovi? I dneska, 2000 let po jeho smrti? Co vás vede k vyznávání toho, že právě Ježíš je tím případem, kdy se Bůh stal člověkem a přebýval jako jeden z nás mezi námi? Zkuste zavzpomínat, jak se to stalo? Byli jste k tomu vychovaní? To ještě před pár lety byli úplně všichni. Před ne zas tak dlouhou dobou byl i v téhle zemi každý člověk od narození vychováván s tím, že ...i v Ježíše Krista, syna jeho jediného, Pána našeho... . A dnes se k víře v něj nehlásí v téhle zemi skoro nikdo. Výchova je fajn, důležitá. Ale víru, víru jako vztah k Ježíši Kristu ve vás nevyrobí. Nebo jde o nějaký zážitek? Setkali jste se s Ježíšem tváří v tvář, On vám něco řekl, třeba: viděl jsem tě pod fíkem, a vy v něj od té doby věříte a vkládáte v něj svoje naděje? Viděl se někdo z vás s Ježíšem? Pochybují. Tak je to proto, že život jako vztah s Ježíšem Kristem funguje? Jako funguje stolní mixér nebo prášky na spaní? Ne, takhle nefunguje. Nebo je to strach z Božího terstu nebo naopak těšení se na Boží odměnu v nebi? Nebo je to tím, že jste v příběhu Ježíše z Nazareta našli, objevili to, co nikde jinde na celém světě? V žádném jiném příběhu. Že z žádného jiného příběhu člověka tolik nevysvětluje příběh Boží. Že žádný jiný příběh tolik nechutná a nevoní Boží přítomností a přitom by byl tak základně, zemitě lidský. Jakoby to Boží v tom jeho příběhu bylo to, jak moc je lidský, jak moc ukazuje, co to doopravdy, se vším všudy znamená být člověkem. Tak moc, že se člověk chce k tomu příběhu připojit, že chce hledat a přibližovat se k Bohu právě ve šlépějích toho syna tesaře z Nazaretu. Je tohle ta síla Ježíše Krista? Která přitáhla i vás? Nebo čím to je? Jakto, že chcete světit svůj život do rukou někoho, kdo je už 2000 let posmrtně a máme o něm všehovšudy čtyři ne zas tak dlouhé příběhy, navíc v Bibli? Možná je to u vás ještě úplně jinak, nepředstavitelně jinak.

Ale právě z toho dnešního příběhu mi něco důležitého vysvětluje. Je to taková zvláštnost, člověk by si ji ani nevšiml. Na začátku se píše, že Ježíš vyhledal Filipa a řekl mu následuj mě. A Filip ho následoval dost zajímavým způsobem, totiž tím, že šel za kamarádem Natanaelem. A řekl mu: Nalezli jsme toho, o němž psal Mojžíš atd. Ježíš vyhledal Filipa. A Filip říká: Nalezli jsme ho. Tak kdo koho našel? Kdo koho hledal? Kdo byl pastýř a kdo ztracená ovečka? Kdo byl správná hospodyně a kdo jehla v kupce sena? Vážně jsem tak opravdově a usilovně hledal, až jsem našel? Nebo jsem pro Pána Boha tak důležitý, já, jeden ze sedmi miliard lidí na téhle planetě uprostřed miliard galaxií v tomhle vesmíru, že jsem mu stál za to, aby mě vyhledal? A oslovil a ukázal, co je to opravdová láska a tu lásku mi daroval? Byl celý můj život, všechno mé bloudění, každý krok a každá opravdová touha, každá vteřina mého dýchání kyslíku tady na zemi, každá moje otázka, bylo to všechno vlastně touha, hledání a otázka po Bohu? Asi vlastně ano. A nebylo to všechno, všechno to noční hledání do hvězdného nebe, všechno to tázání se a všechny ty pocity, že mi ještě něco chybí, nebyl to Boží způsob hledání mě? Asi vlastně ano.

Možná tohle je důvod, proč se evangelista Jan na dvaceti stránkách příběhu o vtělení Božím do života člověka, věnuje i Filipovi a Natanaelovi, dvěma bezvýznamným nýmandům v historii lidstva. Protože tihle dva bezvýznamní nýmandi z počátku letopočtu někde v Palestině jsou pro samotného Boha tak strašně důležití. A jejich hledání a jejich nalezení je pro samotného Boha možná tím nejdůležitějším. Podobně jako ten nýmand na

počátku třetího tisíciletí někde v Soběslavi.

A je nádherné, jak to oba dva prožili vlastně úplně jinak. Jednomu stačilo říci: následuj mě. A on šel a následoval. A rovnou pozval i kamaráda. Ale ten? Natanael? Ten musel najít, nebo být nalezen jinak. Musel pochybovat, musel se přesvědčit. Vlastně musel sám na sobě zažít tu krásnou Boží anekdotu: "Z Nazareta? Co odtamtud může vzejít dobrého?" „Hle, pravý Izraelita, v němž není lsti.“ „Odkud mě znáš?“ „Dřív, než tě Filip zavolal, viděl jsem Tě pod fíkem.“ „Mistře, Ty jsi syn Boží, ty jsi král Izraele.“ Přemýšlejte o tomto rozhovoru. A jestli ve vás vyvolá úsměv, věřím, že jste na správné stopě. Tohle je ten kouzelný Boží způsob hledání a nalézání. Co jsem potřeboval o sobě slyšet já, že jsem uvěřil? Že dokážu po tom pravém izraelitovi, v němž není lsti zopakovat: Mistře, Ty jsi Boží syn, Ty jsi král. Oslovit Boha „Ty“, to znamená, že já Bohem nejsem. A také to znamená, že nejsem sám, že mě někdo našel, a přijal. Že i já jsem našel a přijal.

Moji bratři a sestry, jsme nalezeni, objati a přijati. Jsme osloveni. Jsme pro samotného Boha stvořitele, pro toho, který je počátek i konec tak strašně důležití. A sami jsme našli, přijali a oslovujeme Boha TY. A přitom se objevuje tolik nových otázek, tolik nového hledání, tolik dalších vteřin a hodin a dnů hledění do nočního nebe plného hvězd. A je před námi ještě tolik radosti a tolik bolestí.

Ale to je víra, skutečná víra. Ne usazení se a uvelebení v teplíčku. Ale cesta. S dalšími otázkami, s dalším hledáním. Ale taky cesta s koncem, s dobrým koncem. "Amen, amen, pravím vám, uzříte nebesa otevřená a anděly Boží vystupovat a sestupovat na Syna člověka."